

РЕШЕНИЕ

№ 26863

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9597** по описа за **2024** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от А. М. С., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ж. Ж.- САК, срещу Решение № 1300/14.03.2024г., постановено по анд № 1808/2024 г на СРС, 129 състав.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно. Мотивират се касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 от НПК. Твърди се е нарушен материалния закон. Не било извършено административно нарушение по чл. 37, ал.1 от ЗДвП. Дори и да се приемело, че е са осъществени признаците на нарушението от обективна страна, то деянието не било виновно извършено. В тази връзка се сочи, че касаторът е предприел маневра за извършване на левия завой /от бул. Ч. връх“ към [улица]/ след като получава сигнал от друг автомобил/ насрещно движещ се по [улица]/ и в този смисъл се развиват доводи за липса на вина. Твърди се и допуснато съществено нарушение на процесуални правила, тъй като СРС е интерпретирал свидетелските показания на св.В. и К., в отклонение с действителния им смисъл и съдържание. Иска се отмяна на обжалваното решение и вместо него постановяване на ново, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът -А. М. С., редовно и своевременно призован, не се

явява.Представлява се от адв.Ж., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Искане се отменя на обжалваното решение и вместо него постановяване на ново, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът по касация -Началник Сектор в СДВР- ОП, редовно и своевременно призован не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и намира първоинстанционното решение за валидно допустимо и правилно, като пледира същото да бъде оставено в сила.

При извършената служебна проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Решението е валидно, допустимо и правилно.

Анализирайки всички събрани доказателства районният съд е приел, че на 16.12.2023 г. в 16:00 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]А. М. С. е управлявал собствения си лек автомобил „Б. 330 ХД“ с рег. [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица]при маневра ляв завои за навлизане в друг път ([улица]) не пропуснал и реализирал ПТП с насрещно движещия се на право по [улица]лек автомобил „М. Ц 220“ рег. [рег.номер на МПС] /управляван от св. Д. К./, след което л.а. „Б. 330“ /управляван от С. / се отклонил и завъртял наляво и реализирал ПТП със спрелия на [улица]лек автомобил „Х.“ рег. [рег.номер на МПС] /управляван от св.В./.

Посоченото деяние в съставения АУАН било квалифицирано като нарушение по чл. 37, ал.1 от ЗДвП, извършено от С.. АУАН е бил съставен в присъствие на нарушителя, на когото е връчен препис срещу подпис. Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление №23-4332-032527/09.01.2024 г. от началник Сектор в ОПП-СДВР, при същото описание на нарушението и същата правна квалификация на деянието, за което на осн. чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП на С. е наложено административно наказание глоба в размер на 200.00 лева.

Касационната инстанция следва да възприеме изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63 в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка, когато не е допуснато съществено процесуално нарушение при събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото. Касационната инстанция не може да се намесва или да замества вътрешното убеждение на районния съд като инстанция по фактите. Касационният контрол обхваща процесуалната законосъобразност на действията на районния съд по събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и формирането на тяхното вътрешно убеждение по фактите в контекста на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63 в ЗАНН, като при извършената в тези законоустановени рамки проверка касационната инстанция, обратно на твърденията в жалбата, не констатира да е допуснато от районния съд

игнориране, изопачено или превратно тълкуване на доказателствени източници. Съгласно показанията на св. К., същата се движела по [улица] с управлявания от нея автомобил М., а по същия булевард, в срещуположна на нейната посока, се движел управлявания от С. л. а. Б. 330. Касаторът С. предприел маневра от [улица] по завиване наляво за навлизане по [улица] без да изпълни задължението си да пропусне насрещно движещия се по [улица] автомобил, управляван от св. К. и в резултат се стигнало до ПТП. След този удар автомобилът на С. се отклонил и ударил спрелия на ул. „Майор Т. л. а. „Х.“ рег. [рег. номер на МПС], което се потвърждава от показанията на св. В.. Вярно СРС е посочил, че е имало лек автомобил, който е бил спрял преди кръстовището в лявата лента по посока на движение на л. а. М., управляван от св. К., и която е дал предимство на С., което е потвърдено от показанията на св. В.. От своя страна обаче, св. К. е заявила, че тя е видяла спрелия в лявата лента лек автомобил, но е останала с убеждението, че същият ще завива, а не че ще предоставя предимство на л. а. Б., управляван от С., с оглед на което тя е продължила движението си направо по [улица], тъй като се е движела направо и е очаквала водачите на превозните средства, които завиват наляво за навлизане в друг път да изпълнят задължението си да пропуснат насрещно движещите се пътни превозни средства, каквото качество е имало управляваното от нея.

Въз основа на установената фактическа обстановка районният съд е обосновал верни изводи, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган. Касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС за това, че са спазени разпоредбите на чл. 43 и сл. от ЗАНН в хода на установяване на нарушението, както и на чл. 57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП се съдържат описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, съобразно изискванията съответно на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като ясно е посочено, че касаторът е управлявал по [улица] в [населено място] собствения си лек автомобил „Б. 330 ХД“ с рег. [рег. номер на МПС] и на кръстовището с [улица] при маневра завиване наляво за навлизане по [улица], водачът на завиващото МПС, а именно касаторът С. е нарушил задължението си да пропусне насрещно движещия се по [улица] лек автомобил „М. Ц 220“ рег. [рег. номер на МПС].

Правилно първоинстанционният съд е приел, че с поведението си С. е осъществил всички признаци от съставите на нарушението по чл. 37, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която разпоредба, при завиване наляво за навлизане в друг път водачът на завиващото нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗАНН, деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Според ал. 2 на чл. 7 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, а в случая разпоредбата на чл. 179, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 5 от ЗДвП не изключва наказуемостта при непредпазливост. Правилно СРС е посочил, че обстоятелството, че един от насрещно движещите се автомобили е спрял, за да даде предимство на С., не отменя неговото задължение, предвидено в чл. 37, ал. 1 от ЗДвП, при завиване наляво за навлизане в друг път да пропусне останалите насрещно движещи се пътни превозни средства, в частност управляваното от св. К. и това обстоятелство не изключва вината на С., като доводите

в жалбата са неоснователни. Съгласно чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. В случая не е налице някое от изключващите вината обстоятелства и специално по чл. 14 НК, вр. чл. 11 от ЗАНН. Евентуално е възможно касаторът да е имал очаквания всички насрещно движещи се автомобили да спрат, за да му дадат предимство, когато той завива наляво/ но по силата на чл. 37, ал. 1 от ЗДвП при завиване наляво за навлизане в друг път именно касаторът е длъжен да пропусне останалите насрещно движещи се ППС/, като грешката му в тази насока не е извинителна и не изключва вината му.

Доколкото разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗДвП вменява в задължение при завиване наляво за навлизане в друг път водачът на завиващото нерелсово пътно превозно средство да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства, неспазвайки въведеното в цитираната разпоредба правило за предимство, вследствие на което е причинено пътнотранспортно произшествие, касаторът С. е осъществил състава на обективизираното в тази правна норма административно нарушение, за което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 179, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

С оглед на изложеното, не са налице касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 от НПК, а атакуваното решение на районния съд е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Разноски по делото не са претендирано от ответника по касация.

Воден от горното и на основание чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, АССГ, VIII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1300/14.03.2024г., постановено по анд № 1808/2024 г на СРС, 129 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: